

Ut ur New age till Jesus - text

[Spara som PDF](#)

I denna text berättar Carina Hult om sin väg in i New age och om hur hon efter många år inom New age bara mådde allt sämre. Trots alla metoder och övningar, trots all andlig vägledning, trots alla resor till Indien och alla spenderade pengar (!) så skruvades livet allt djupare ner i den mörka djupa dyn. Till slut fick hon tag om Jesus Kristus som lyfte henne upp ur dyn och satte hennes fötter på en fast klippa. I dag är Carinas liv fyllt med en frid som hon aldrig hittade inom New age. Hon arbetar idag som pastor och själavårdare.

Vill du hellre lyssna till detta vittnesbörd så kan du göra det [via denna länk](#).

Det hela började för ganska många år sedan. Jag

hade börjat fundera en del på det här med hälsa och avslappning, och hade två vänner som hade gått på en kurs i Transcendental Meditation (TM). Även jag tyckte att det kanske kunde vara bra för mig, för jag kände att jag var en ganska stressad människa

Så jag åkte till en sådan kurs och fick då tilldelat mig bland annat ett mantra, det är alltså ett ord som är ett ord på sanskrit (gammalt indiskt språk) och det här mantrat skulle vara speciellt för mig. Jag fick skriva på att jag aldrig skulle avslöja det, och det ordet skulle jag då upprepa under 20 minuter på morgon och 20 minuter på kvällen.

När jag gick den här kursen och initierades i (TM), var det så att man skulle ha med sig blommor, en servett och frukter. Där fanns ett litet bord som var som ett

altare. Och där fanns ett foto på en man, "Guru Dev" som han kallas. Så det som gjordes där var att tända ljus, stänkta lite vatten och annat. Det var helt enkelt en offerceremoni, men det sa instruktören ingenting om och det konstiga var att jag själv inte ställde frågor varför jag skulle ta med mig näsduk och blommor, jag var helt aningslös. "Ah, det här är nog jättebra" tänkte jag, och gjorde det hela utan att ens ifrågasätta själva ritualen kring det. Idag skulle jag ju med en gång ha reagerat och funderat.

Man sa ingenting om hinduismen där, trots att TM är väldigt förankrad i hinduismen. Så där började jag väl min bana i det nyandliga sökandet. Jag började mediterade morgon och kväll, och så började jag läsa en bok av Shirley McClain, som hette "Ut på den yttersta grenen". Den var väldigt svår att förstå för mig, för jag var inte så där jätteandligt bevandrad, och jag var inte alls van det andliga språkbruket.

Men den boken satt jag och försökte läsa igenom den där sommaren, kommer jag ihåg. Jag kämpade med uttrycken och blev lite fascinerad, men tyckte även att det var obegripligt många gånger. Så började jag samtidigt studera hälsa, gick på en idrotts- och friskvårdslinje. Först på en folkhögskola, som faktiskt var kristen, men det handlade ju inte om det i den utbildningen jag gick då. Jag började bli lite nyfiken på den andliga dimensionen av hälsa, inte bara till kropp och själ utan också till anden. Jag förstod inte så mycket av detta, men en väninna till mig var inne väldigt mycket i mental träning, och det var ett steg att ta, att gå in och fundera över vad det var. Jag började också försöka hitta olika metoder för det här med nyandlighet.

Och så fortsatte jag då att läsa till hälsovetare, och hamnade så småningom på ett stort företag i Göteborg, och fick jobba med hälsa och friskvård. Ett jätteroligt jobb, och fantastiska möten med människor som handlade mycket om hälsa, men också om existentiella frågor som dyker upp på vägen hos människor. Dom där underbara gubbarna hade mycket att berätta om sina liv. Och det fanns mycket frågor bakom, och där fick jag också ställa dom frågorna till mig själv.

I och med att jag flyttade till Göteborg så var det andliga smörgåsbordet väldigt stort och det fanns igen hejd på vad man kunde pröva, speciellt eftersom jag var en andligt sökande människa. Jag hade gått från att vara totalt omedveten till att börja pröva en avspänningsmetod, till att pröva alla möjliga metoder, till att bli en människa som drogs in allt mer in i det finmaskiga nätet av nyandlighet.

Jag gick på olika saker som bland annat reiki healing, yoga, tai chi och qigong. Jag gick till ett spiritistiskt medium som berättade vad jag hade gjort i tidigare liv och

tyckte det var jättespännande. Så jag fick mina kickar och upplevelser. Jag fortsatte med min meditation 20 minuter morgon, 20 minuter kväll. Och för att gå in lite hur den metoden är TM, så är det just det här att sitta och upprepa ett mantra. "Transcendental", att "transcendra", det betyder att gå bortom, att gå bortom sinnet. Så jag kopplade bort mina tankar och upprepade mantrat och tömde mig på mig själv. Till slut kunde jag uppleva en känsla att jag var totalt tom hela jag. Och när jag tömde mig på mig själv så bjöd jag också in främmande andemakter. Jag kände vid den tiden inte till att det fanns en sådan värld som inte ville mig gott, utan trodde att allt det här var gott för mig. Men jag satt ju då och åkallade en gud (på sanskrit), så det innebar ju faktiskt så att jag bjöd in detta .

Det jag upplevde som avslappning, att jag blev lugn och fick frid någonstans genom att tömma sinnet, det ledde till att jag tog in influenser från en andevärld som gärna ville komma på besök. Ibland kunde det kännas (när jag satt i meditationen) som om jag försvann från mig själv helt och hållet, som om själen helt lämnade, som jag landade tillbaks i kroppen när jag väl skulle komma tillbaka i medvetande igen. Även om jag var vid medvetande vid meditationen naturligtvis, så var jag helt tömd på mitt och mina egna tankar, mitt sinne. Det var på sätt och vis en behaglig upplevelse, jag kände frid i det, men det som hände på vägen var ju att jag drogs in mer och mer i nyandligheten. Det handlar om att du själv plockar ihop ditt eget trossystem, och som kan bli väldigt, väldigt flummigt och väldigt, väldigt skadligt. Saker började hända i mitt liv och jag började dessutom avskärma mig mer och mer från min familj för jag tyckte att jag började nå en högre insikt än dom.

Så man kan luras till att tro vad som helst till slut. Jag ska också nämna det att jag ganska tidigt på den här sökanderesan gjorde en tur upp till Värmland, till en man som under meditation kan börja tala och förmedla saker på ett konstigt sätt. Och det visade sig att det var en ande som kallar sig "Ambres" som kom in i honom, som förmedlar kunskap. Den här mannen har kurser om detta där uppe i Värmland. Jag blev väldigt fascinerad för det kom information när anden Ambres talade igenom honom, även information som var otäck, för det stämde, men ändå var det något som skrämde i det hela där bakom.

Det här var i början av -90 talet fram för allt, och framåt till mitten av -90 talet som mitt sökande pågick som mest. Och utbudet har ju inte förändrat sig, utan istället har det ökat explosionsartat på olika sätt. Idag säljs det som hälsometoder, och det blandas in i alla möjliga sportanläggningar. Man säger att det är bra för kroppen, men så är det ett andligt system som det bygger på. Tar

man till exempel yogan så är den ett sätt att utöva hindusim, där man gör rörelser som är tillbedjan till gudar. Man kommer aldrig undan hinduismen i yogan. En del säger, "men jag gör bara rörelserna", men du kan aldrig komma undan det. Och en utövande hindu ställer frågan så här: "varför ska ni hålla på med yogan, det är ju vårt sätt att tillbe", så dom kan inte riktigt förstå att vi håller på med det här. Idag vill jag också säga att jag har väldigt vårt att förstå när kyrkor tar emot sådana här metoder som en del utav sitt sätt att utöva sin verksamhet på, för det funkar inte med kristen tro att utöva dom här sakerna. Man går ju in i ett annat trossystem och det ska vi medvetna om. Och det räcker väl att det finns överallt annars?! Tittar man bara i Göteborg så är det bara att nosa in var man än går så kan man hitta det här. Och det är klart att jag lätt känner igen det, speciellt eftersom jag har varit i det ganska så djupt.

Så jag känner idag direkt igen det när det inte stämmer. Jag ska bara ta ett exempel: en vän till mig hade fått ett kort till att gå på massage, och det är ju alltid trevligt, för vi behöver det här med beröring. Klassisk ren massage tycker jag är okej. Men hon hade då fått ett kort att gå in på ett sådant här ställe och ta emot massage. Och hon kände redan i dörren så där smått att "ja, det hör kändes ju inte riktigt bra", och så var det sån där "plingplong musik", som hon uttryckte det. Nyandligheten har ju mycket musik som ska höja nivåer av medvetande etc. Men min vän kände ett obehag. Hur som helst la hon sig på britsen och fick den här massagen, men kände sig väldigt olustig efteråt. Och så sa hon till mig, "ja, jag var på en sådan där massage". Och när hon beskrev hur hon kände det, så sa jag: "ja, egentligen skulle du gå ut direkt när du kände att det inte stod riktigt rätt till. För finns sådana influenser så är det ändå något "annat" man får med sig i utövandet, i massagen som hon tog emot. Och det är ju inte bra egentligen, att ta emot det. Hon hade känt själv att det här inte var riktigt rätt, men hon vågade inte lita på sin instinkt där. Och det är också något jag skulle vilja lägga till, att när du känner så, när du går in på något, om du verkligen frågar, om du har en kristen tro, tror på Jesus som din Herre och Frälsare, då måste du alltid fråga: "Är det någonting som är galet här? Är det någonting jag ska lita på i den känslan jag får?" Och i så fall, om det är en känsla du får, så vänd bara på klacken och gå därifrån, för det finns ingen anledning för oss att gå över ån efter vatten när vi har en Gud som går med oss hela vägen i våra liv.

Jag har ju sett att Gud kan läka ihop trasiga liv, och det som vi sjunger om när vi sjunger kristen lovsång och annat, det är sant. Det är sant att han är den Guden som verkligen älskar oss så djupt. Men i allt detta så finns det också en sanning som Guds ord talar om, att han vill visa på en väg för oss. Och när vi försöker förstå den så kan han också hjälpa oss att förstå den. Jag har sett att mitt tidigare

val i livet, då jag sökte det där som jag kände för stunden, det jag ville för stunden, det jag tyckte var sant för mig, det ser jag nu att det höll inte måttet. Min egen förmåga att plocka ihop min tro var inte stor nog, eller fungerade egentligen inte alls. Nu har jag istället fått se att det finns en väg att gå som är full av nåd och sanning. Bibeln säger ju att Jesus är full av nåd och sanning. Bibeln har också varit ett led i mitt helande, att vilja följa och vilja gå i hans ord som inte är lag utan en relation med Jesus, med Honom som dog för oss för att vi ska få leva i gemenskap med Gud och få ett evigt liv. Så den vägen är fantastisk! Och den vägen är frihet! Jag trodde det var frihet förut, att leva ut allt det jag kände för, för stunden. Det har nu vänts till ett liv där jag följer Jesus och i det får jag också frihet. För Gud har kallat oss till att bli oss själva . Han har inte kallat oss till att bli lite stelade varelser som sitter och trycker någonstans. Han vill att vi ska få vara som vi är och veta att vi är älskade. Att vi ska få använda allt det här goda som han har gett oss av gåvor och personlighet och, ja att tjäna honom på ett sätt som också är att tjäna människor . Just i den här tiden tror jag det är så viktigt att vi som är kristna, troende på Jesus, också förstår att det är någonting som vi har som är fantastiskt: relationen med Jesus. Vi kan vara stolta över det, att veta att vi har något som är så underbart och gott. Jag önskar också att vi som kristna verkligen skulle få ta emot mer av Jesu Helige Ande och hans liv. Att ledas mer av honom, att vara ledda av den Helige Ande . När jag lägger mitt liv i hans hand så blir jag också ledd på ett sådant sett. Det finns ingen slump.

Vägen till Kristus

Så för mig blev alltså nyandligheten som en drog – det

kunde ju varit knark istället egentligen – men för mig blev det en andlighet som var ett sökande som aldrig slutade utan det bara fortsatte och fortsatte.

Jag åkte ner till Indien och gjorde tre resor dit, sammanlagt tre andligt sökande resor. Jag var i ett stort Ashram där det var människor från hela världen: kända människor, skådespelare, musiker – även från Sverige. Jag upplevde en

fascination över den där mannen som kom ut ur sin kammare några gånger om dagen, ut till det där folkhavet som satt där. Och folk ville att han skulle se just dom eller ta ett emot ett brev, om man höll ett brev i handen, att han skulle ta det. Vi trodde att han var en inkarnation – till och med av Jesus. Man tror alltså att han är en inkarnation av någon tidigare, en annan Sai Baba, och dessutom sägs han vara en inkarnation av Kristus.

Det är fascinerade helt klart, och en mycket stark andlighet, men jobbigt att leva där. Det var korta tider jag var där, men det var väldigt utsatt, tufft att sova på en madrass med ett myggnät över sig etc. Det var mitt enda privata, i stora hallar, med massor av människor. Upp tidigt på mornarna för att sitta och vänta för att få komma in i köerna för att få sätta sig där och ta emot. Och varje gång jag kom hem från dom här resorna så var jag helt slut, helt urlakad och oftast sjuk.

Det var en väldig varm sommar, en sådan där sommar som vi längtar efter i Sverige. Jag var på semester nere på Österlen, och när man är på semester så är det nästan som om livet kommer i kapp en. Om man nu har lagt locket på och inte velat ta tag i vissa saker, så när man är ledig så kommer det. Och det kom när jag var där nere. Jag bara upplevde det som jag föll ner i ett svart, svart hål. Jag kände att förvirringen var väldigt nära, jag var helt förvirrad, och jag bara
vad jag skulle göra. Det kändes som om det inte fanns

Då ropade jag på hjälp för allra första gången. Tidigare

hade jag kämpat så mycket med mina egna metoder för att uppnå bättre hälsa och mental stabilitet, och vad det nu var. Men då så ropade jag på hjälp, och det var första gången jag gjorde det. Då var det som om jag bara sa ord som inte kom från mig utan ord som jag bara fick, och det var: "jag måste gå till kyrkan". Men kyrkan är inte den där första platsen jag söker utan jag ville hellre iväg till Indien, så långt bort som möjligt, så äventyrligt som möjligt. Det skulle passa mig

bra. Men då sa något inom mig att jag måste gå till kyrkan. Och det första jag gjorde var att gå till kyrkan i Simrishamn. Där satte jag mig och mediterade för det var det enda jag kände till. Men när jag kom hem till Göteborg så pockade detta på och jag visste att jag hade nått vägs ände. Jag stod i en återvändsgränd. Mitt liv höll inte måttet längre. Jag klarade inte av att leva på den lögnen som jag hade byggt mitt liv på.

Då såg jag en kyrka precis där jag bor, som jag inte har sett förut, och jag gick in i kyrkan en varm sommarkväll. Tröskeln i till kyrkan var jättehög! Det kändes som att klättra över och jag kom in där och kände bara hur full jag var av att vara mörk och svart. Och jag kände synden, fast det förstod jag inte då, men jag kände själv att jag var full av skit, rent ut sagt. Men jag kände också att det fanns något rent och äkta där i kyrkan, något som jag längtade efter och som jag inte förstod. Så nu började den här dragkampen att gå in i kyrkan, men också världens sätt att tänka, och det jag var van vid i mitt andligt sökande och metoder. Så jag gick in och ut i kyrkan. Det fanns en kvinna där som var väldigt överlåten i lovsången, och när hon sjöng lovsång så blödde det igenom hjärtat och jag grät, och jag grät, och jag grät. Jag var väldigt tagen efter dom där söndagarna, och jag gick alltid fram för förbön. Jag var den enda som gick fram när pastorn sa att om det var någon som ville ha förbön så var man välkommen. Jag sprang fram! Jag hade ännu inte kommit till tro på Jesus, men jag bara kände att jag måste ha hjälp och det var hit jag hade fått riktningen den här gången.

På den vägen, den hösten, så talade ju Gud och den Helige Ande också om vad det handlar om att leva som kristen och börja ta upp vissa saker. Det första var att börja skala av sig en del av det nyandliga. Det var ingen som sa till mig vad jag skulle göra eller inte göra eller "så här kan du inte hålla på om du ska gå i kyrkan". Det var inte någon som sa det, utan det var helt enkelt den Helige Ande som hjälpte mig och visade saker. Som t.ex. den där ormringen som var tecknet för hinduismen, den åkte av vid något tillfälle i kyrkan när jag skämdes inom mig. Jag slängde den när jag kom hem. Ja, så gick det några månader och så var det läge när det var en kvinna som frågade om det var dags för mig att ta emot Jesus i mitt hjärta. Hon såg nog att jag inte hade gjort det och jag tyckte väl att: "ja men, Jesus är väl bra, och jag kan väl tro på honom, men måste jag be den här bönen?". Det var min tanke. Men hon sa, "nu ber vi den här bönen". Och det var nog så, att nu hade jag börjat lära känna den jag nu skulle börja be till och säga ja till.

Tidigare hade jag helt förbehållslöst bara kastat mig in i dom där metoderna, vilket jag inte förstår hur en intelligent tänkande människa kan låta bli att

ifrågasätta. Men nu ville jag bestämt veta vem denne Jesus var! Hur som helst, där bad jag den där bönen till överlåtelse, och bekände med min mun och trodde med mitt hjärta att Jesus är Herren. Det hände ingenting i den bönen precis då. Jag som är en upplevelsemänniska, upplevde ingenting! Och det var ju lite konstigt då, men samtidigt var det så finurligt (av Gud) och bra att jag inte behövde känna någonting, att det inte handlade om blixtrar och dunder utan om ett val att följa Jesus. Så fick jag börja ta tag i mitt liv, i olika saker som hängt med mig från tidigare. Och första åren som kristen var väldigt tuffa faktiskt, dörrar bara stängdes. Men samtidigt så kände jag bara så här; "Det här är rätt, det här vill jag".

Nu vill jag bara möta den jag egentligen är, och jag vågar göra det eftersom det finns någon mer som håller mig och som håller mitt liv i sin hand. Därför vågar jag också ställa ärliga frågor. Det här är jättejobbigt; det kräver mycket och det kostar mycket. Men det är också en ny väg till att lära känna mig själv och veta vem jag är. Det handlar om att bli den människa som Gud har tänkt att jag ska vara, på ett naturligt och vanligt sätt skulle jag vilja säga. Att inte söka så stora upplevelser, men ändå få se med tillförsikt och att växa i att tro på Jesus. Han säger att han helar våra sår och att det var våra sjukdomar han bar. Det är också sådana saker jag märker att han tar hand om och rättar till.

Det finns mycket att lägga till här, för jag gjorde väldigt många olika saker som jag var tvungen att göra för att reda upp mitt liv. Jag såg hela tiden att han gick med mig på den här nya resan. Långsamt så blev det ett nytt liv, ett mer äkta liv skulle jag vilja säga. Det var inte bara det här med att Gud böjer sig ner till det djupaste och möter oss där, och drar oss upp ur den djupa dyn. Han gick också med mig efter att jag hade valt att fortsätta att leva tillsammans med honom. Han hjälper mig även fortsättningsvis att hamna på rätt köl.

Som jag ser det idag så har han det hänt fantasiska saker de senaste 10 åren som kanske inte är någonting att slå på trumman för, men som har lagt mitt liv på en mycket bättre plats. Sedan kallade Gud mig till Ecuador, för jag höll på att studera hälsa igen, och det var dags att skriva en uppsats. Men jag ville inte skriva den i ett företag i Sverige utan jag ville ut någon annanstans. Då hade jag lärt känna en familj från Ecuador som hade tagit hand om mig och som vågade möta mig och alla mina svåra frågor, och som älskade mig. Dom öppnade dörren till sitt liv och blev min familj under den tiden.

När denna familj åkte tillbaka till Ecuador så följde jag med. Jag fick komma till ett slumområde utanför Kito i Ecuador och möta människor och prata med människor som hade en gudstro som burit dom igenom väldigt svåra umbäranden. Deras liv

handlade om att vara lyckliga över att ha en liten betongfyrkant som var deras hem. Och när jag såg dom här människorna och deras stolthet, alltså den här varma stoltheten över vilka de var i Gud, så kände jag att nu var det dags för mig att sätta mig upp. För hade dom klarat det svåra livet, så var det klart att jag också skulle klara det livet som var mitt. Sen skrev jag en uppsats i det slumområdet, eller utifrån det slumområdet.

När jag mötte dom fattiga barnen så mötte jag också mig själv. Det dom visade mig var ju dom utsatta barnen, som jag själv ju egentligen alltid har varit någonstans. Och jag kände att det var sådan kärlek från Gud i det här mötet. Nu måste du få veta en sak, att jag själv är adopterad. Vid den här tiden fick jag veta av en väninna till mig att min pappa hade hittat mig på ett barnhem och att jag hade sprungit fram till honom och sagt: "pappa!". Sedan hade han kommit hem till mamma och sagt att: "vi måste ta den tösen". För mig blev det en så stark bild på Guds kärlek: hur fadern böjer sig ner till det faderlösa barnet och lyfter upp det i famnen. Det var så starkt att få veta det efter att pappa var död. Jag skulle gärna velat veta det tidigare, för jag trodde jag bara var en slump som hamnade i den familjen, men det visade sig att så var det inte. Utan Gud hade varit med hela vägen och hade verkligen älskat mig hela vägen. Så det blev väldigt starkt och det blev till ett slags helande i mig att förstå att Gud är en Gud som älskar på det sättet. Han kräver inte någonting utan han tar bara emot oss i sin famn!

/Carina Hult